

tõid," ütles Kaie. Madise süda sai täis: „tagasi wiia? wii ise! Dhoh! enne pidasime nõuu, läksin otse Tõnu juure, palusin ja meelitasin, enne kui poissti andsid, tõin ta siia ja nüüd: wii tagasi! — Mitte koguni!“ „Kuule ometi! ega ta tühja käega kodu ei lähä; ostsin temale weesti riide, punast ja finist karwa. Mäe, eks ole ilusad? — Sa maksawad ühte kocku rubla hõbedat! mõtle ometi, sain pool muidu! — siiski tõin sulle nahka ka, mitte nii palju kui tahtsid, eks seda saa jälle!“ Nüüd lõi mees käed kocku: „Kuule Kaie! wõi seda ka weel? raha raisatud, mulle ninatäis nahka, koorem narri-hilpusi, laps weel peale kauba. Kull on kena tüf.“

Nõnda läks weerand tund mööda: Mõlemad olivad wait, wäikene Jaak nuttis wahest ja Eull kolistas kingsepa asju laua peal, ilma wahet pidamata. Wiimaks ütles Madis: „ei läha muidu korda, kui pead Jaagu ära andma, kaks on meil palju sõõta!“ Kaie ahju äärest wastu: „ei see läha korda, sina pead Eulli ära wiima!“ — Jälle olivad wait. Siis

tõusis Madis pengi pealt üles, käis mööda tuba edasi tagasi, kui otsiks ta kuskilt nõu, wiimaks tuli ta ahju poole naise lähedale ja ütles lahkema näuga: „Katie, mis meie nüüd wanaš eas weel riidlema hakkame! kui sa Eulliga leppid, siis ei keela mina Jaaku meile jäämast!“ „Mina leppin!“ wastas naine ja mees hakkas oma abikaasa käest finni ja ütles: „noh siis tahame rahu pidada! ja näita nüüd ometi Jaagukest seia!“ Nende sõnadega wõttis ta lapse sülle, andis talle suud, ja ütles: „Dh see waene laps, pole sull isa ega ema; ma tahan su isa olla. Kaiel oli wäga hea meel neid sõnu kuuldes ja palus kõik oma mehe käest andeks, mis ta oli eksind. Nõnda olivad nad üheteisega rahul ja pidid ikka tunnis- tama: „Mis Jumal annab, on hea ja õnneks; meile andis kaks last korraga, ei meil siis kahest ole enam, kui tarwis!“